

KODÁLY ZOLTÁN

PSALMUS HUNGARICUS

Az ötvenötödik zsoltár

Mikoron Dávid nagy búsultában,
Baráti miatt volna bánatban,
Panaszolkodván nagy haragjában,
Illyen könyörgést kezdte ő magában.

Istenem Uram, kérek tégedet,
Fordítsad rám szent szemeidet,
Nagy szükségemben ne hagyj engemet,
Mert megemészti nagy bánat szívemet.

Csak sírok, rívok nagy nyavalyámban,
Elfogyatkoztam gondolatimban,
Megkeseredtem nagy búsultomban,
Ellenségemre való haragomban.

Hogyha énnékem szárnyam lett volna,
Mint az galamb, elröpültem volna.
Hogyha az Isten engedte volna,
Innét én régen elfutottam volna.

Akarok inkább pusztában laknom,
Vadon erdőben széjjelbujdosnom,
Hogynem mint azok között lakoznom,
Kik igazságot nem hagynak szólanom.

Éjjel és nappal azon forgódnak,
Engem mi módon megfoghassanak,
Beszédem miatt vádolhassanak,
Hogy fogságomon ők vigadhassanak.

Egész ez város rakva haraggal,
Egymásra való nagy bosszúsággal,
Elhíresedett az gazdagsággal,
Hozzá fogható nincsen álnoksággal.

Gyakorta köztük gyűlések vannak,
Özvegyek, árvák nagy bosszút vallnak,
Isten szavával ők nem gondolnak,
Mert jószágukban felfuvalkodtanak.

Keserűségem annyi nem volna,
Ha ellenségtől nyavalyám volna,
Bizony könnyebben szenvedtem volna,
Magamat attól megóhattam volna.

De barátimnak az kit vélek volt,
Nagy nyájasságom kivel együtt volt,
Jó hírem-nevem tisztességem volt,
Fő ellenségem most látom hogy az volt.

Keserű halál szálljon fejére,
Ellenségemnek ítéletére,
Álnokságának büntetésére,
Hitetlenségnek kijelentésére.

Én pedig, Uram, hozzád kiáltok,
Reggel és délben, estve könyörgök,
Meggyszabadulást tetőled várok,
Az ellenségtől mert én igen tartok.

Te azért lelkem, gondolatodat,
Istenben vessed bizodalmaidat,
Rólad elveszi minden terhedet,
És meghallgatja te könyörgésedet.

Igaz vagy, Uram, ítéletedben,
A vérszopókat ő idejökben
Te meg nem áldod szerencsájökben,
Hosszú életök nem leszen a földön.

Az igazakat te mind megtartod,
A kegyeseket megoltalmazod,
A szegényeket felmagasztalod,
A kevélyeket aláhajigálsz.

Ha egy kevésbé megkeserítéd,
Az égő tűzben el-bétaszítod,
Nagy hamarsággal onnét kivonszod,
Nagy tisztességre ismét felemeled.

Szent Dávid írta az zsoltárcsönyvben,
Ötvenötödik dicséretében,
Melyből az hívek, keserűségben,
Vigasztalásért szörzék így versekben.